

ФРАНК БЕЛКНАП ЛОНГ ОКЕАНСКИЯТ КРЪВОПИЕЦ

Превод от английски: Адриан Лазаровски, 2004

chitanka.info

Чух Бук да блъска с голите си юмруци по вратата на каютата, а вятърът пронизително свистеше през процепа. Отворих широко вратата и Бук се втурна вътре; заедно с него в помещението нахлу със свиреп устрем и бясната вихрушка. Той беше дребничък, наивен човек и се изразяваше така, все едно се намира в пантомима. Сочеше като обезумял към вратата, а пръстите му трескаво шареха из червеникавата му коса. Знаех, че нещо почти го е довършило — имам предвид в духовно отношение — разбило е душата му и е оставило зловец отпечатък върху външния му вид.

Нямах никаква представа как да реагирам. Взирах се в пламтящите очи на Бук, наблюдавах странните му жестове, но в никакъв случай не бих могъл да си представя какво е било онова, което той е видял на палубата. За съжаление разбрах съвсем скоро.

Мъжете се бяха скупчили на идиотски групички от по двама и трима и нито един от тях не ме поздрави, когато излязох от сенките на изкривения такелаж и пристъпих в светлата ивица лунна светлина.

— Къде е боцманът? — попитах аз.

Тези, които чуха въпроса ми, се втренчиха в мен, изкисквайки се смутено.

— Онова го взе — каза Оскар.

Той рядко говореше с някого. Беше висок и изгърбен, а жълтеникавият му череп бе осеян с бледи косми. Отчетливо си спомням тъмните му, гладни очи и рядката му коса, лъснала на лунната светлина. Повече обаче не мога да си припомня. Той се превърна в един неопределен призрак от моята памет — и това е странно, защото всяка друга форма и случка от онази напрегната нощ ярко се е запечатала в съзнанието ми.

Оскар стоеше до лакътя ми и аз рязко се извърнах, сграбчих ръката му и силно я стиснах. Знаех, че му причинявам болка — рамото му конвулсивно потрепери и той ме изгледа въпросително — обаче след това той само махна с ръка, сякаш ми казваше, че няма значение. Вятърът свистеше покрай ушите ни, а продраните платна съскаха и фучаха. Знаете ли, те могат да говорят. Чувал съм ги да протестираат дружно — всяко платно с леко различен акцент. С времето се научавах да ги разбираш. В тиха утрин е прелестно да се качиш на палубата и да се заслушаш в техния шепот. Освен това могат и да жестикулират, а когато са уморени, се поклащат лениво срещу небето.

Обърнах се към мъжете и им изкрещях да отиват по дяволите. Сетне си извадих лулата и започнах да бълвам гротескни жълтеникави фигурки в хладния въздух. Върнах се при Оскар и го попитах директно какво имаше предвид под „онова“. Но той не предпочете да ми отговори. Просто се завъртя и посочи с ръка.

Нещо бяло и желатиноподобно бе надвиснало над перилата и се проточваше или плъзгаше на няколко метра по палубата. После една по-тлъста белезникава маса се появи от мрака и застина вкаменена над кърмата. Втори обект се спусна над палубата, падайки върху нея с глухо тупване, след което взе да се процежда като първия по гладките дъски. Видях двамина от хората да побягват през глава с диви и резки движения и чух Оскар да изкрещява внезапна заповед.

Нещото над палубата се разширяваше и ставаше все по-дебело в основата си. То надигна във въздуха оловносинкав придатък, осеян с отвратителни розови смукала. Можехме да видим как противните уста се отваряха и затваряха на лунната светлина. Тогава изведнъж в носа ни удари силна воня и усетихме овладяващия ни пристъп на гадене. Един от екипажа се наклони назад и припадна върху дъските. Последва го втори, после трети, но третият всъщност тръгна към гнусното създание, пълзейки на четири крака, сякаш бе изпаднал в състояние на върховно преклонение.

В този момент луната като че ли се приближи към нас и увисна над такелаж. Сетне ненадейно безформените пипала се изстреляха напред, удряйки се в най-близката мачта, и аз чух могъщия звук от нейното разцепване, последван от гръмотевичен грохот. Рейте потрепераха и се разлетяха на всички страни. После тупнаха обратно.

Без да мога да откъсна поглед от платната, запитах тихичко Оскар:

— Това ли грабна боцмана?

Оскар кимна и помръдна крака. Мъжете на палубата си шепнеха един на друг и аз инстинктивно усещах духа на бунта да зрее между тях. Тогава Оскар ме успокои:

— Къде ли щяхме да бъдем, ако не ни беше довел тук? Дрейфувайки, вероятно — без рул и без платна. Те може и да изглеждат като кожата на разложен труп, но поне сме в състояние да ги използваме — щом оправим мачтата. Лагуната изглеждаше съвсем безопасна и мнозина от нас бяха за идването тук. Но ето че сега

джавкат като малки жълтеникави кутренца — и обвиняват за всичко теб. Идиоти! Една дума да кажеш само...

Спрях го, понеже не исках мъжете да вземат предложението му на сериозно — той говореше достатъчно силно, за да бъде чуто от тях. Едва ли можех да ги виня за нещо с оглед на възникналите обстоятелства.

— Колко пъти това нещо успя да пропълзи на борда? — попитах ги.

— Осем! — каза Оскар. — На третия отнесе боцмана. Той крещеше, махаше с ръце и целият пожълтя! Онова се бе увило около крака му, а големите розови смукала се бяха впили в плътта му. Ние стояхме и нищо не можехме да сторим — нищичко! Опитахме се да го освободим, обаче не можеш да си представиш каква неимоверна мощ крие организъмът му. То изпусна слюз навсякъде по него и тя покри почти цялата палуба! След което цопна обратно във водата, отнасяйки го със себе си.

— След това станахме особено внимателни. Наредих на хората да слязат долу, но те само ме изгледаха тъпо. Онова ги беше омагьосало. Сега те стоят тук и го чакат да се върне. Сам видях какво се случи преди малко. Нещото може да напада като кобра и се прилепя към теб като минога! Но тези глупаци не могат да бъдат убедени. Съжалявам ги, когато се сетя за отвратителните пулсиращи смукала. Боцманът не издаде нито звук, разбираш ли, но посиня под гънките на онова, а езикът му се подаде от устата по ужасяващ начин. Точно преди да изчезне зад борда, забелязах, че устните му са черни и подути. Обаче, както вече ти казах, той бе плувнал целият в онази гадна жълтеникава слюз и сигурно е умрял на часа. Убеден съм, че не е страдал. За Бога, ние сме тези, които ще страдат!

— Оскар — казах аз. — Искам да бъдеш съвсем откровен с мен. Мислиш ли, че можеш да обясниш това нещо? Не желая никакви идиотски теории, искам само нещо, върху което да се опра. Много съм уморен, а и вече нямам власт тук. Какво мога да им кажа? Как да ги накарам да влязат в каютите? Съжалявам ги. Какво мислиш, че е това, приятелю?

— Съществува очевидно е някакво главно — простичко рече Оскар, но в очите му се четеше срам и ужас, които не ми харесаха.

— Октопод ли?

— Може би. Или чудовищна сепия! Или някакъв ужасен непознат вид!

Зеленикав облак затули луната и аз видях един от мъжете да пълзи на четири крака по палубата. После нададе внезапен писък, приближи се до перилата и протегна ръце към морето. По цялото протежение на парапета изведнъж се надигна гигантска бяла маса. Тя запулсира сред сенките, след което се изля в отвратителен поток върху палубата, обкръжавайки човека без звук. Бедният глупак се опита да се измъкне. Той пищеше, лицето му се кривеше от ужас, но нещото вече беше увило гнусните си пипала около него и го повлече. Бавно и ужасяващо.

Главата му се прасна в перилата и пурпурна струя, не по-тънка от корабно въже, шурна от черепа му и се издигна над палубата, оформяйки малко езерце при краката на Оскар. Едно от смукалата се прилепи о дясното му слепоочие, а друго се пхна под ризата му и се залови с гръдния му кош. Опитах да му се притека на помощ, но Оскар ме задържа, без да ми каже нищо. Тялото му побеля, покри се със слюз и се промени пред очите ни. И нито един човек не пристъпи напред, за да го предотврати. Ненадейно, докато гледахме безмълвни, трупът, чиито очи вече блестяха, бе блъснат няколко пъти в процепите на перилата.

Но не можеше да мине оттам. Главата му скоро се превърна в невъобразимо подобие на нещо, за което не бихме дръзнали дори да си помислим и на всички ни стана адски лошо. Въпреки това продължавахме да се взираме в страховитата сцена, странно омагьосани от нея. Наблюдавахме нещо изключително жестоко и невероятно жизнено, демонстриращо пред нас неограничените си възможности. Там, под забулената луна, сред фосфоресциращата пустош на тропическите води, видяхме законът на човека да се престъпва от нещо безгласно и светотатствено и съзряхме могъща унищожаваша материя, безмозъчна и сладострастна, подчиняваща се на закон, по-древен от човека, по-древен от нравствеността, по-древен от греха. Това беше живот, поглъщащ друг живот, правещ го насилствено и без никакъв разум; живот, чиято сила непрекъснато растеше от погълнатите жертви; живот, който ликуваше, докато ние един след друг ставахме негова плячка.

Но не можеше да прокара тялото през перилата. Дърпаше и дърпаше, докато най-накрая го остави. Вятърът беше утихнал и в мъртвешката тишина изведнъж чухме злокобен плясък. Втурнахме се напред и огледахме тялото. То сякаш плуваше в бяло желе. Оскар извика нещо, ние го омотахме и го изхвърлихме зад борда. Тогава Оскар започна да чете механично от един черен молитвеник, а аз стоях и мрачно съзерцавах отворената врата на бака.

И до днес не зная как накарах мъжете да влязат там. Но го направих — с помощта на Оскар. Мога да го видя, стоящ до помещението, с лъснала на фона на нямата звездна пустош глава. Мога да го видя, поклащащ стиснати юмруци срещу спотайващите се страхливци на палубата, даващ отсечени заповеди. Зная, че му помагах, и по-късно открих, че кокалчетата на юмруците ми бяха изподрани и обезцветени дотолкова, че той трябваше да ме превърже. Бук също ни помагаше — Бук, със своето ужасено лице и устни, треперещи в някаква страшна неспособност да проговори!

Вкарахме ги вътре като овце, но и овцете често се бунтуват и причиняват проблеми. Сетне погледнахме към сухите мършави мачти, бездушно поклащащи се сред тихото море, към високите въжета и продрани платна, към обагрените в червено перила. Чухме вътре Бук да бърбори нещо несвързано на хората. Тогава от дълбините на океана се разнесе зловещо бълбукане, последвано от страховит плясък.

— То се надига отново — каза Оскар, обзет от отчаяние.

Стоях в каютата, зачел се в някаква книга. След като превърза ръцете ми, Оскар излезе, обещавайки, че няма да ме безпокои.

Опитвах се с всички сили да следвам малките напечатани знаци върху бялата страница пред мен, но те не пораждаха никакви образи в съзнанието ми. Думите не приемаха форма и аз не знаех дали глупавите фрази, които се мъчех да проумея, са част от есе или от разказ. Не мога да си спомня дори заглавието на книгата, макар че според мен беше свързано с кораби, морета и клопки, в които са попадали опитните капитани. Омагьосан се вслушвах в плискането на водата в борда, когато силен плясък ме пробуди от транса.

Знаех, че част от съзнанието ми веднага бе отхвърлила тези звуци и незабавно уверих себе си, че нервната възбуда, под чиято власт се намирах преди време, все още не е отшумяла. Сетивата ми бяха поразени от шока, но сега нищо не ме заплашваше.

Нещо се удари във вратата. Рязко скочил на крака, без да съобразя, че Оскар ми беше обещал да не ме обезпокои, аз нервно изкрещях:

— Какво искаш?

Така и не получих задоволителен отговор — долових единствено бълбукащ звук, последван от дълбоко и шумно поемане на въздух. Силен, сковаващ страх мрачно разпери крилете си над мен.

Ужасен погледнах към вратата. Тя почти щеше да излезе от пантите си, извивайки се навътре под напора на страховита сила.

Удар след удар, сякаш нечие чудовищно туловище се блъскаше и отдалечаваше от вратата само за да може с удвоена мощ да се стовари отново върху нея. Потиснах импулса си да закрещя — само отворих и затворих уста, след което се втурнах да проверя дали съм сложил резето. Наместих го набързо и веднага се отдръпнах назад, докато гърбът ми не се опря на отсрещната греда.

Вратата беше гротескно изпъкнала навътре и съвсем скоро се чу оглушителен трясък, последван от хрущящ звук на чупене и цепене на дърво. Тя поддаде, падна назад и след миг бе повдигната от нещо бяло, което просто не съм в състояние да опиша. После съществото грубо я отхвърли настрани и се проточи напред с отвратителна скорост. Сякаш виждах огромна желатинова ръка, безформено пипало с розови смукалца, които беззвучно се отваряха и затваряха, да се плъзга по гладкия под.

Аз стоях с гръб, плътно притиснат до стената, дишайки тежко и хриптящо, с усилие опитвайки се да успокоя пулса си. Заедно с нещото в помещението нахлу и отвратителна, дяволска миризма, която ме повали още преди пипалата да ме сграбчат. Стремях се да се измъкна от хватката на гадната нагъната плът, но превързаните ми осакатени ръце не можеха нищо да сторят. Те потъваха в желеподобното туловище като в рядка кал. Това беше туптяща и пулсираща жива плът, обаче като че ли бе лишена от твърда конструкция и се поддаваше отвратително. Разбирате ли ме, поддаваше се! Ръцете ми проникваха в нея, а когато ме сграбчи, тя бе толкова еластична, че нищо не ѝ пречеше да затегне хватката си. Задушаваше ме — усетих, че не съм в състояние да дишам. Извивах тялото си и се кривях накъде ли не, но онова се бе увило около мен и аз не можех да направя нищо.

Спомням си, че изкресях нещо на Оскар. Извиках му с дрезгав и пресипнал глас и в същия миг бях безмилостно повлечен по пода, през разбитата врата и нагоре по стълбите. Помня как главата ми се удряше в стъпалата, които изкачвахме — аз и онова — скалпът ми кървеше и три от зъбите ми се счупиха. Получавах силни удари от ъгъла на всяко стъпало и ръба на всяка врата.

Онова ме повлече по палубата и аз зърнах луната през гнусните подпухнали гънки. Бях погребан жив под тлъстите отвратителни гънки, които пулсираха, трепереха и туптяха под лунната светлина!

Вече не изпитвах никакво желание да се съпротивлявам и мисълта за Оскар и възможното спасение не ме въодушевяваше. Започнах да изпитвам странно чувство на удоволствие. Как мога да ви го обясня? Необичайна топлина пулсираше в мен; крайниците ми потрепваха в порочно очакване и наслаждение. През дебелиите гънки на одушевената плът видях голямо червеникаво смукало с формата на диск, осеяно със сребристи зъби. То бързо се спускаше към мен. Прилепи се към гърдите ми и отвращението, което светкавично изпитах, ме накара да започна неистово да дера заобикалящата ме гадна плът. Някак си беше жестоко от страна на лигавата маса да отказва всякаква съпротива. Можеш непрекъснато да ги разкъсваш, забивайки нокти и зъби в тях, но гънките ще си стоят все така невредими. Невъзможно бе да го хванеш и да го стиснеш — то просто се изплъзваше между пръстите ти, отдръпваше се назад и се втвърдяваше. Можеше да се разширява и свива както си поиска.

Ужасът и антипатията ми отслабнаха и нова вълна на отпускане, топлина и сила ме обля. Исках да закрепя от удоволствие и неподправен екстаз.

Знаех, че чудовището изцежда кръвта ми през пулсиращите си смукала. Знаех, че не след дълго щях да бъда изсушен като печено на скара, но всъщност приветствах неизбежната си гибел. Не правех никакви усилия да скрия радостта си. Бях откровено весел, въпреки че ми се струваше несправедливо обстоятелството, че Оскар трябва да обяснява тия неща на членовете на екипажа. Бедният Оскар! Той завързваше разхлабените краища на нещата, плъзгаше се между вулгарните и враждебни реалности и правеше суровите и неподправени факти почти приемливи, почти романтични. Той беше велик стоик и славен мъж, разчитащ изцяло на собствените си сили.

Знаех това и не го съжалявах. Отчетливо си спомням последния си разговор с него. Той се мотаеше край доковете с ръце в джобовите и цигара между зъбите. „Оскар“, казах му аз, „наистина, въобще не страдах, когато онова нещо ме пристегна в обятията си. Наистина, повярвай ми! Даже ми хареса!“ А той ме изгледа мрачно и почеса смешната си туфа коса. „Тогава значи съм те спасил от самия теб!“ — ми извика. Очите му горяха и забелязах, че искаше да ме удари. Това бе последното, което видях от него. Не след дълго той изчезна сред сенките и си мисля, че ако го бях задържал с мен, може би щях да постъпя по-мъдро.

Желето около мен увеличаваше размерите си. Вече навярно бе дебело повече от метър около главата ми и съм сигурен, че зърнах луната и поклащащите се мачти през призмата на променящите се цветове. Вълни от синьо, алено и виолетово минаваха през очите ми, а в устата си усещах вкус на сол. За секунда си помислих, не без негодувание и наранена гордост, че нещото напълно ме е абсорбирало, че бях просто поредната порция в търбуха на тази трептяща, подуваща се желатинова маса — и тогава забелязах Оскар!

Видях го да се навежда над моя отвратителен затвор със запалена факла в ръка. Факлата, която успях да мярна през набъбващите гънки желе, беше с несравнима красота. Пламъците сякаш покриха цялата палуба и се извиха към небесата. Такелажът и блестящите реи като че ли пламнаха и свирепа червена извивка се стрелна по протежение на перилата. Виждах ясно Оскар, дима, кълбящ се на големи спирали, а после и обагрените в пурпурно мачти, както и черния зловец отвор на бака. Мракът сякаш се разпръскваше под влияние на Оскаровия стоицизъм и неговата факла. Той се поклащаше в тъмнината пред мен, този тих, себеотрицателен и самопожертвователен човек, и аз не се съмнявах, че Оскар заслужава оказаното му доверие и е единственият, който може да сложи край на кошмара. И най-малка представа си нямах какво ще направи — знаех само, че ще доведе нещата до брилянтен и задоволителен край.

Не бях разочарован и щом забелязах как Оскар извива и допира нагънатото желе с голямата си пламтяща факла, ми се прииска да запея или закрепя. Служестата плът потрепери и промени цвета си. Безумен калейдоскоп пробяга пред зора ми — пламтейки в алено, жълто, сребристо, зелено и златисто. Смукалото се отпусна и се отлепи от

гръдния ми кош. Отвратителна воня нападна ноздрите ми. Тя бе непоносима — протегнах с все сили ръце и се заборих отчаяно, мъчейки се да достигна въздуха, светлината и Оскар.

После почувствах топлината от факлата на Оскар върху бузата ми и разбрах, че плътта около мен се бе разпаднала и гореше на малки късчета. Тя като че ли се разтваряше, превръщайки се в мазнина, и аз я усещах да се стича на тънки струйки по колената, ръцете и бедрата си. Стиснах здраво устни, за да не погълтна дори и минимално количество от тази противна течност и обърнах лице към палубата, защитавайки очите си от падащите парченца цвърчаща плът. Съществото буквално беше изгорено живо и в своето сърце на сърцата аз го съжалявах!

Когато Оскар най-накрая ми помогна да се изправя на крака, видях и последното нещо да изчезва зад борда. Крайниците му бяха зловещо обгорени, розовите смукалца ги нямаше и в съзнанието ми завинаги се запечатаха полюшващите се, осакатени краища и изпъкналите червеникави подутини. След това чухме плясване и бълбукане. Погледнахме палубата и видяхме, че цялата е покрита със зеленикава мазна течност, а тук-таме по-големи късове изгоряло месо плуваха в гадния бульон. Оскар се наведе и вдигна едно от парчетата. Обърна го така, че лунната светлина да пада върху него. То представляваше смукало, десетина сантиметра широко, което се отваряше и затваряше, докато Оскар го държеше. Сетне падна от ръката му като олово, а Оскар го изрита зад борда и ме погледна. Аз се взирах във върховете на обгорените ни черни мачти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.